

CZIRJÁK Mihály Gergő

Szerelemkorzó

Csak szánalomból mentem hozzád, te szemét. Hangzott el Mása szájából, miközben a férje Egon, a meghitt, esti sétájukat kettéhugyozó megvadult tiniket bámulta megrökönyödve. A férfinak eszébe jutott egy nem is olyan régi emlék, amikor rájött, hogy hosszú éveken keresztül vanília illatot, pedig ami azt illeti, Egon nagyon is szerette a vaníliát. Felnézett a feleségére, akinek még mindig olyan erős bizonyossággal és hűséggel fogta a kezét, mint a lelegején, majd csak annyit mondott: Hallgass, mutatok valamit. Mása hirtelen elcsendesült a negyedórányi fáradhatatlan vegzálás után, majd mélyen belenézett a férje szemébe, amiben nem látott mást, csupán fáradtságot és egy mosolyt, amit az Egon agyában elraktározott végtelen számú szerelem között talált önmagáról. Aztán arra gondolt, hogy ez a gondolat rohadt közhelyes, és ha valaki ezt így írná le, biztos lenne hozzá néhány keresetlen szava. Ennek ellenére Mása romantikus embernek festette le magát, de már régóta nem szerette a férjét. Az éjszaka egyre feszesebb lett az alkoholtól, a hétfévi fiatalok pedig egyre türelmetlenebbek lettek a szerelemtől, amit soha nem kaptak meg, azonnal. Csak egy magányosan világító lámpaoszlop őrizte a Percelédi korzó torz fényében pislákoló szerelmeket és édes csókokat, melyek arra készítették a bókászokat és bohócokat, hogy abban a pillanatban valami merész és visszafordíthatatlan dolgot tegyenek. Egon leült az Eötvös utca sarkán lévő szoci piros kispadra, amit még tavaly a harmadikosaival festettek újra egy ötösért és ahonnan tökéletes rálátása volt a korzóra, a szertelenségre és a megfégezhetetlen bizonyosságra, hogy az élet soha nem volt még ilyen mocskosul kurvára csodálatos. Mása helyet foglalt a férje jobbján, majd feltette a kérdést, amire Egon azóta vágyott, mióta tavaly karácsonykor befizette magukat prolikártyával egy wellness hétfégre és vacsoránál a háromezer forintos fő ételben megérezte a vanília eszencia nosztalgikus varázsát.

Mit akarsz mutatni? Nincs itt semmi, én pedig haza akarok menni. – zsörtölődött tovább Mása, miközben már a hétfői munkára gondolt, amit nagyon utált, a főnökét viszont annál jobban kedvelte. Egon felállt, majd két kézzel megragadta a felesége arcát és valami ilyesmit mondhatott: – Olyan kibaszott csúnyán és lekezelően beszélsz velem mindig, a férjed vagyok, most az egyszer ülj le a seggedre és csináld azt, amit mondok. Mása még sohasem érezte annyira vonzónak a férjét, mint abban a pillanatban. A szeme megtelt könnyekkel, majd végig kísért a tekintetével Egont, ahogy az visszaült mellé a padra. Eközben a tér megtelt emberekkel, az elviselhetetlen nyári hőség pedig tovább ontotta magából a jó kedvet és a bús utca zenészeket. Az aszfalt úgy izzadt a mezítlábás cigány gyerekek lába alatt, mint egy ténsasszony a negyvenkettes buszon, nyáridőben. Mása átszellemülve férje parancsára, nézni kezdte a téren lebzselő embereket, nézte, ahogy a szerelem forrón és önelégülten bekúszik az ereikbe, majd megpördíti őket a levegőben és lassan visszaereszkednek a valóságba. A fiatalok kikacagták a holnapot, az öregek pedig már nem számoltak az időt, andalogva várták az utolsó éjszakát, mikor az emlékek már nem számítanak. Másának egy pillanatra eszébe jutott az este, amikor megismerte Egont egy Izzadság-Vér-Csigatészta nevű művész gettóban. Egon csapoként dolgozott a helyen a Kastély utcában. Az egyik tavaszi estén, amikor a polihiszto-

rok és bohém vándorok újra birtokba vették a Csigatésztát – ahogy ők hívták – Egon annyira berúgott, hogy letépte a falról a dekor arany kürtöt és szólózni kezdett vele. A hangszer hamis volt és Egon amúgy sem tudott rajta játszani. Azonban a közönségben volt egy fiatal lány, aki két deci száraz vörös kíséretében ült a performanszhoz legközelebbi asztalnál és őszintén és ízesen nevette ki a férfit. Egon, miután befejezte önmaga szénné égetését, letette a pultra a kürtöt, majd kiugrott a kocsmából, mint aki menekülőre akarja fogni a helyzetet. Ahogy leugrott a három és fél lépcsőfokról kibicsaklott a lába és úgy hullott a földre, mint egy tíz kilós krumpolis zsák. Mása ekkor utána szaladt és felsegítette a férfit. Egon leporolta ötszázkettes levis farmerjét és oda fordult a lányhoz.

– Mindig ilyen kedves vagy a részegekhez? – kérdezte, majd kihúzta magát és elővett egy szál cigarettát, amit ráhelyezett a lány ajkára.

– Te mindig ilyen szórakoztató vagy részegen? – kérdezett vissza a lány miközben elővette kedvenc piros öngyújtóját.

A nyári krizantém illat visszacsábította Mását a valóságba, ahol saját meglepettsége ellenére is jól érezte magát. Megszorította férje kezét, majd megajándékozta őt egy mosollyal. Egon, az ő rá oly jellemző kedvességgel viszonzta azt, közben csodálattal bámulta, ahogy a felesége nyakívét kettémetsző árnyalakok, hogy zongoráznak a magányos lámpaoszlop beton pillérjein.

– Talán tényleg ideje elindulni, nem maradt itt már semmi. – mondta Egon, majd hatalmas kézmozdulatokkal szétmázgálta az éjszaka sötét vásznára hazudott csókokat és szerelmeket.

– Egy éjszakára mindig beléd szeretek, te szemét. De egyszer adhatnál egy kicsivel több időt. – kezdte újra a zsörtölődést Mása, miközben már a jól megszokott Templom utcában sétáltak hazafelé, ahol soha nem történik semmi.